

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 9 A 73/2010 - 98,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Podáním adresovaným Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2010, č. j. 174/10, kterým mu bylo oznámeno zrušení určení advokáta k poskytnutí právní služby. Krajský soud v Brně věc usnesením ze dne 17. 3. 2010, č. j. 30 A 19/2010 – 6, postoupil Městskému soudu v Praze, jako soudu místně příslušnému. Městský soud následně stěžovatele vyzval usnesením ze dne 11. 6. 2010, č. j. 9 A 73/2010 – 13, k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč, a to ve lhůtě tří dnů. K uvedené výzvě stěžovatel požádal dne 23. 6. 2010 městský soud o osvobození od soudních poplatků; tato žádost byla usnesením ze dne 10. 10. 2011, č. j. 9 A 73/2010 – 68 zamítnuta s tím, že stěžovatel tohoto institutu zneužívá. Stěžovatel napadl uvedené usnesení kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 3. 2012, č. j. 6 As 50/2011 – 82, zamítl. Následně městský soud znovu vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě sedmi dnů, a to výzvou ze dne 18. 6. 2012, č. j. 9 A 73/2012 –

92; zároveň ho poučil, že soud řízení zastaví, nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen. Tato výzva byla stěžovateli prokazatelně doručena dne 9. 7. 2012 (č. l. 92 spisu). Lhůta pro zaplacení soudního poplatku tak uplynula dne 16. 7. 2012. Vzhledem k tomu, že žalobce ve stanovené lhůtě ani později soudní poplatek nezaplatil, městský soud řízení o žalobě usnesením ze dne 31. 7. 2012, č. j. 9 A 73/2010 - 98, zastavil.

Posledně uvedené usnesení městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž explicitně neodkázal na žádný zákonný důvod podle § 103 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti, i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí, je nicméně zřejmé, že stěžovatelem může být tvrzen toliko kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá na případy přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení. Jak vyplývá z judikatury, pod tímto důvodem kasační stížnosti, v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, se fakticky skrývají i další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c), d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu. K tomu srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti brojí předně proti tomu, že lhůta, kterou mu městský soud poskytl k zaplacení soudního poplatku, byla nepřiměřeně krátká; dle stěžovatele by měla být naopak „*náramně dlouhá*“, neboť soudu je z jeho činnosti známo, že stěžovatel nakládá pouze s malými finančními prostředky. Městskému soudu dále vytýká, že nerozlišuje mezi poplatkem za úkon a za návrh na zahájení řízení. Krom toho tvrdí, že soud má povinnost předložit zákon Ústavnímu soudu, nelze-li jej pro jeho neústavnost aplikovat, přičemž městský soud tak neučinil již dvacet let. Stěžovatel rovněž podotýká, že dne 31. 7. 2012 požádal o povolení splátky poplatku. Na základě těchto důvodů požaduje, aby Nejvyšší správní soud zrušil všechny výroky napadeného usnesení městského soudu.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná; ze soudního spisu nicméně zjevně vyplývá absence dvou podmínek řízení. Především nebyl zaplacen soudní poplatek za kasační řízení [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, dále jen „zákon o soudních poplatcích,“ a Položka 19 Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu jmenovaného zákona] a stěžovatel též není zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Zdejší soud nicméně na splnění těchto podmínek pro specifičnost případu netrval, neboť stěžovatel se domáhá zrušení rozhodnutí, jímž bylo předmětné řízení zastaveno právě pro nezaplacení soudního poplatku (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37).

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§

109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel nezákonnost usnesení o zastavení řízení spatřuje v údajně nepřiměřeně krátké lhůtě, určené městským soudem pro dodatečné zaplacení soudního poplatku. Je třeba připomenout, že dle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu byly za příliš krátké označovány jedině lhůty výrazně kratší (viz například rozsudek ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 – 73); lhůta pro dodatečné splnění poplatkové povinnosti za řízení v délce sedmi dní se nikterak nevymyká rozhodovací praxi soudů a nelze ji označit za příliš krátkou ani s ohledem na konkrétní poměry nyní posuzovaného případu. Opačný závěr nelze dovozovat ani z toho, že stěžovatel disponoval v rozhodné době pouze malými finančními prostředky, jak připomíná v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nevidí rozumný důvod k tomu, aby méně majetným žalobcům byly obecně ukládány delší lhůty k zaplacení soudního poplatku než žalobcům majetnějším. Ani z kasační stížnosti ostatně nevyplývá, že by jiná obvyklá lhůta pro zaplacení soudního poplatku mohla něco změnit na stěžovatelově schopnosti soudní poplatek zaplatit. Je vhodné rovněž poukázat na to, že stěžovatel měl v daném případě k zaplacení soudního poplatku za žalobu i po výzvě soudu fakticky lhůtu téměř dvouměsíční, neboť výzvu převzal dne 9. 7. 2012 a usnesení o zastavení řízení mu bylo doručeno až dne 7. 9. 2012. Zaplatit přitom stěžovatel mohl právě ještě dne 7. 9. 2012. S ohledem na to, že poplatková povinnost vznikla již s podáním žaloby, měl stěžovatel na podání žádosti o osvobození od soudních poplatků celkově více než dva roky. To lze bezesporu považovat za období bohatě postačující i pro osobu s nepříznivými majetkovými poměry.

Pokud stěžovatel dále uvádí, že městský soud v jiných rozhodnutích nerozlišuje mezi poplatkem za úkon a poplatkem za návrh na zahájení řízení, nelze než uvést, že předmětem přezkumu v rámci tohoto řízení o kasační stížnosti nejsou tato „*jiná rozhodnutí*“, nýbrž toliko shora označené napadené usnesení, z něhož je patrno, že městský soud poplatkovou povinnost v dané věci spojuje s návrhem na zahájení řízení.

Stěžovateli nelze přisvědčit ani v názoru, že měl městský soud předložit věc Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení části zákona pro rozpor s ústavním pořádkem. Stěžovatel nikterak blíže nekonkretizuje, v čem tento rozpor spatřuje, přičemž ani zdejší soud nedospěl k závěru, že ve věci bylo aplikováno ustanovení zákona, které by bylo protiústavní.

Konečně ani (blíže neodůvodněná) argumentace stěžovatele, že dne 31. 7. 2012 požádal o povolení splátky poplatku, nemůže na závěru městského soudu nic změnit. Taková žádost je sice v dané fázi řízení přípustná (§ 9 odst. 4 zákona o soudních poplatcích), nicméně Nejvyšší správní soud konstantně zastává názor, že je-li taková žádost podána až po marném uplynutí náhradní lhůty pro zaplacení soudního poplatku, je již právně bezpředmětná a soud k ní nepřihlíží a nerozhoduje proto o ní ani samostatným výrokem (viz například usnesení ze dne 13. 7. 2012, č. j. 2 As 74/2012 - 22). Ze soudního spisu se podává, že usnesení ze dne 18. 6. 2012, č. j. 9 A 73/2012 – 92, obsahující výzvu ke splnění poplatkové povinnosti v sedmidenní lhůtě, bylo stěžovateli doručeno dne

9. 7. 2012. Dodatečná lhůta k zaplacení soudního poplatku tak marně uplynula dnem 16. 7. 2012. Žádost o povolení splátek soudního poplatku pak stěžovatel podal k poštovní přepravě až dne 31. 7. 2012, tj. po stanovené lhůtě. Z tohoto důvodu šlo o žádost bezpředmětnou, ke které nebyl městský soud povinen přihlížet. Stěžovatelova žádost o povolení splátek soudního poplatku tak již nemohla nic změnit na tom, že lhůta k zaplacení soudního poplatku marně uplynula. Jediným úkonem, který by městskému soudu umožnil přistoupit k meritornímu přezkumu stěžovatelovy žaloby, by bylo zaplacení soudního poplatku provedené nejpozději v den právní moci usnesení o zastavení řízení, jak to plyne z ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, publikovaný pod č. 2328/2011 Sb. NSS). Stěžovatel ovšem soudní poplatek nezaplatil, a bylo tak zcela namístě řízení o žalobě zastavit.

Na základě všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel byl v dané věci neúspěšný; právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo zjištěno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu